

Дѣ, витязи беззавѣтни?
Нийдѣ мечтъ на блести!
Само мълнията свѣтне,
Стенатъ джбове столѣтни,
Гнѣвно черенъ бичъ плющи.

И пълчища ужасени,
Върѣни въ гнѣвни висини,
Милость! виятъ на колѣни,
Ставатъ, бѣгатъ, устремени
Къмто родни планини.

Полунощъ настъпи тиха,
Полунощъ отмѣри звонъ,
Бѣгли сѣнки зачестиха,
Плахи, бързо се стаиха
По скалистъ, таинственъ склонъ.